

TINEL, Edgar, componist (Sinaai 27 maart 1854 - Brussel 28 oktober 1912).

Evenals Benoit zoon van een dorpsonderwijzer. Hij studeerde van 1863 tot '73 ten koste van zware financiële offers aan het Koninklijk Conservatorium te Brussel. Hij begon vervolgens een carrière als pianovirtuoos, maar gaf deze loopbaan weldra op om zich hoofdzakelijk aan de compositie en de studie van religieuze muziek te wijden. Van 1881 af nam hij trouwens de leiding waar van het Instituut voor Kerkmuziek te Mechelen (Lemmensinstituut), welke instelling hij tot grote bloei zou brengen en waaraan hij zijn beste krachten gaf. In 1909

volgde hij F.A. Gevaert op als directeur van het Koninklijk Conservatorium te Brussel.

Ofschoon men Tinel in de geschiedenis van de Vlaamse muziek gewoonlijk een vaste plaats toekent, zijn diens contacten met de Vlaamse muziekbeweging toch veeleer aan de periferie gebleven. Slechts tijdens zijn jeugd, meer bepaald tussen 1874 en '80, was hij overtuigd Vlaamsgezind en betekende zijn muziek een merkbare stimulans voor de V.B. In deze periode componeerde hij liederen op teksten van J.M. Dautzenberg, A. Hoffmann von Fallersleben, K.L. Ledeganck en Pol de Mont, won hij met de cantate Klokke Roeland op tekst van J. Sabbe de Prijs van Rome en bracht hij als lid van het Davidsfonds en het Leuvens studentengenootschap Met Tijd en Vlijt vocale werken tot stand als Huldezang aan Conscience, De Vlaamsche Stemme, Studentenlied, Drie Ridders e.a. Naarmate echter zijn belangstelling steeds meer naar religieuze muziek uitging - hij schiep op dit terrein opmerkelijke composities als het oratorium Franciscus (1888) en de muziekdrama's Godelieve (1894) en Katharina (1909) - distantieerde hij zich ook meer van de Vlaamse muziekbeweging. De oorzaak van deze verwijdering ligt voor een deel ongetwijfeld in zijn eigen kunstenaarspersoonlijkheid - zijn mystieke aanleg stond vreemd tegenover elke uiting van muzikaal nationalisme, maar ook zijn klerikaal-aristocratische entourage deed hier haar verfransende invloed gelden. Ofschoon het tussen Tinel en de V.B. nooit tot een vervreemding kwam - hij zou Benoit bij diens strijd voor een Vlaams conservatorium trouwens met de daad steunen - ligt de betekenis van zijn persoon en zijn werk toch meer op het vlak van het officiële Belgische muziekleven dan op dat van de in zijn tijd nationalistisch georiënteerde Vlaamse muziek.

LITERATUUR : P. Tinel, *Edgar Tinel* (1946); - I. Bogaert, *Ontmoetingen tussen Benoit en Tinel*, in *De Vlaamse Muziek sedert Benoit* (Uitgave van het Vlaams Economisch Verbond, 1951); - A. Meulemans, *Edgar Tinel 1854-1912*, in *Mededelingen der Kon. Vl. Academie voor Wetenschappen, Letteren en Schone Kunsten*, jg. 16 (1954, nr. 1); - A. Corbet, *Tinel, Edgar*, in *Algemene Muziekencyclopedie*, VI (1963); - A. Meulemans, *Tinel, Edgar*, in *Nationaal Biografisch Woordenboek*, I (1964).

KAREL WAUTERS